

Sulyok Vince**Tegnapodban élsz***

Életedből egyetlen napot
se tudsz elhagyni,
kinullázni teljesen s végérvényesen:
veled marad múltadból
mindig valami fontos-lényeges
(avagy éppen lényegtelen)
s magad is ott maradsz valamiképpen
örökre azokon a helyeken,
ahol valaha éltél és járkáltál,
a házakban, szobákban, amiket meglaktál
együtt nevüket veszített emberekkel,
ködbe mosódott arcúakkal.

S valamiképpen ott maradtál
a dombhátak virágzásba ájult fái között is
valószínűtlen távol került tavaszokon
s a kislétföldi réteken, ahol valaha
szelek dagasztották rajtad az inget,
mikor száradni favillával
„forgattad” a lekaszált szénarendet;
mögülük egy kihunyni sose akaró
nyárvégi alkony
pirossága-feketésege sziporkázik
feléd – mintha tenné már ezer éve!

S ott állsz te még mindig egy dunántúli
szőlő végében is, nem is észlelve,
hogy kiszántották közben a szőlőtöveket,
a kunyhót felperzselték s kiirtották
körül a szilvafákat: méznél édesebb
gyümölcszeiken darazsakkal osztozkodtál ...

Elszállt óráiddal, múltaddal
élhetsz csak, amíg élsz,
s ha tán nem is akarnád: mádban is
a tegnapodban élsz!

Kovács Ferenc grafikája

Valami kikötő felé

Mindjobban kibontakozva a ködből,
rázva le szinte magáról a tapadós,
nyúlós, visszahúzó párafoszlányokat
part felé tart a hajó, be a kikötőbe
igyekszik, a mólókkal védett
marina belseje felé, hogy horgonyt vessen
mielőbb, mert a szürke hullámok fölött,
a láthatár fölött tovább sűrűsödik,
tömény sötétséggé válik a levegő.

Minden hajó így siet mindig valami
kikötő felé, ha nap süt, ha vihar őrzöng,
mintha a kikötőért lenne a hajó,
a kikötőért s nem a vizekért,
nem távoli kalandokért, szépségekért.

Így keressük talán mi is mindannyian
kikötőnket, s ha nem lelünk
sehol az otthonos hajdanira,
akkor már szinte az is mindegy,
hol érünk partot, csak béke és nyugalom
fogadjon ott s jóindulatú emberek
s egy pad, amelyről csendben visszanezhetünk
a nyomvizek elsimuló fodraira.

Kovács Ferenc grafikája

Mar Mediterraneo

Újból a tenger! Gördül zölden,
hánytorog habzón s élembe terül
a sárga-szürke fővenyen.
Látványa milyen szomjat olt, milyen
vágyakat teljesít be bennem,
ki tengertelen éltem negyed századot
tengertelen hazámban,
tengerét veszített hazámban?

A kék tenger-csoda azt súgja: megérkeztem
valahova, ahova életem
kezdeté óta vágytam. Hazaértem
ide, hol egybefolynak most szememben
a zöld egek a zöld vizekkel.

Mar Mediterraneo, te folyton moccanó táj:
fellegeket úsztatsz, szeleket indítasz
habokat hajtva, s nem bír betelni veled
sem a szem, sem a lélek.

Amíg csak élek, őrizni fogom
magamban roppant fényjátékaid
és hangjátékaid egészen addig,
amíg szememből minden kép és minden élet
tovább vissza nem tarthatóan ki nem lobban.

* Kovács Ferenc válogatása Sulyok Vince: Tegnapodban élsz (Versek, 1997-2001 Széphalom Könyvműhely, Bp.2002) című könyvéből

Kovács Ferenc grafikája